

Universitätsbibliothek Paderborn

Lignum Vitae, Ornamentum, & Decus Ecclesiæ

In Qvinque Libros Divisvm. In quibus, Totius Sanctiss. Religionis Divi Benedicti initia; Viri Dignitate, Doctrina, Sanctitate, ac Principatu clari describuntur: & Fructus qui per eos S. R. E. accesserunt, fuissimè explicantur

Wion, Arnold

Venetiis, 1595

S. Gregorius VII. libertatis ecclesiastic[a]e defensor; & abstinentiæ diei Sabbati institutor. Emblema I. in Flagello designatum. cap. XVIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38397

S. GREGORIUS VII.

Libertatis Ecclesiasticæ defensor : & abstinen-
tiæ diei Sabbati institutor.

Emblema I. in flagello designatum, scriptum
est enim

*Siquis Ecclesiam non audierit, sit tibi sicut Ethnicus
& Publicanus. Matth. 18.*

Cap. XVIII.

VBLATO e medio uiuentium, Alexandro II.
Papa, Cardinales S.R.E. aliquem tam Ecclesiastici,
quam Secularis ordinis viri, ad quos potes-
tas eligendi Pontificem delata uidebatur, nihil
super electione dubitantes, scribant enim cui
tam præclarum & laboriosum Pontificia digni-
tatis uetus imponerent, eodem mortis Alexandri die, seruato Diu-
ni, & Pontificii iuris ordine, concorditer elegerunt sanctissimum,
epatum, & doctissimum uitum Dominum Hildebrandum Mona-
chum Cluniacensem, Benedictinum, Abbatem S. Pauli Romæ, &
S.R.E. Cardinalem Archidiaconum, virum, ut uno uerbo dicam,
novo culmine dignum, id enim produnt electionis eius uerba, que
apud Platinam leguntur in hunc modum.

Nos Sancta Romana Ecclesiæ Cardinales, Clerici, Acolyti, Subdiacono
Presbyteri, presentibus Episcopis, Abbatibus, multisque tum ecclesia-
ritum laici ordinis, eligimus hodie decimo calendas Maij, in Basilica
Peri ad vincula, anno salutis millesimo septuagesimo tertio, in uerum
Officii uicarium Hildebrandum Archidiaconum, virum multa doctrinae,
magna pietatis, prudentiae, iustitiae, constantiae, religionis, modestum,
flebilem, continentrem, domum suam gubernantem, pauperibus hospita-
lum in gremio sanctæ matris Ecclesiæ liberet a teneris annis, usque ad hanc
etatem educatum, doctum: quem quidem cum ea potestate Ecclesiæ Dei
posse uolumus, qua Petrus Dei mandato quondam presul.

Hie sic electus, & Gregorius VII. appellatus, iure die tertio ca-
QQq 2 lendas

lendas Iulii natali SS. Apostolorum Petri, & Pauli consecratio, consecrationis munus accepit; ut solemne festum, letabunda novi Pontificis consecratione decentius illustraretur: nec dubitaret Pontifex pro Romanæ Ecclesiæ, quam regam suscepere auctoritate defendenda uitam ponere, pro qua ædificanda prefati Apollinarum Principes olim sanguinem fundere non dubitarant. Pomer ergo factus talem se exhibere studuit, ut illi amplissime cahedre plus honoris conferre, quam ab ea recipere posse, uidetur. Ne parum utrique Reipublicæ Ecclesiastice uidelicet & seculari potuisse, si non in principio sui Pontificatus, in mala tempora incilset: quando iam Imperatores, qui olim Christum in suo Vicario agnoscebant, ipso Christo contempto, Pontificiam dignitatem contemnebant; Episcopos, quos ut Patres colere debebant, ministro Christi & Ecclesiæ, summa iniuria persequerantur; Decimas, & oblationes ab eis impie diripiebant; iurique Diuino se per omnes apponentes, quicquid erat pro augmento Diuini honoris impulso cultu aspernabantur. Quæ omnia tantum negotii puerissimo Pontifici intorserunt, ut plus operæ in auertendis bellis, & parcendis uibus, quam saluandis animabus impendere cogeretur. Nec tam quicuit in ipso diligens animarum cura, & pastoralis ac quotidiana omnium Christi Ecclesiarum, sibi a Deo creditarum sollicitudo, quam ita gessit, ut nullus in ea sede post Apostolica tempora invictus credatur, qui maiores pro Dei Ecclesia labores & molestias pro pessus sit, aut qui acris eius libertatem propugnauerit. Primum namque Pontificatus sui anno, sub anathemate monuit Henricum Imperatorem eius nominis IIII. ne deinceps Episcopatus & beneficia, contra ecclesiasticam libertatem, munieribus acceptis committeret. Cui Cæsar non tantum non acquieuit, sed etiam Agden matrem suam religiosissimam sc̄eminam, idem suadentem a lege pulit. Insolentiorum igitur factum, & ne quis in posterum Gregorio morem gereret præcipientem, Pontifex eam non fecit. Christi iniuriam, eum eiusque consilii & facti Principes dignitibus nudatos & extra fidelium communionei electos, Ecclesiæ gladio transfixit. Cuius rei causa Pontificis habitu, flagellum ex testiculis factum, quod est Excommunicationis maioris symbolum, dextra tenentis, in superioribus ramis partibus conspicitur. Reciliatum deinde Illustrissima interueniente Duciſla Mathilda, & excommunicatione solutum, sed Ecclesiæ statum, ipsiusque Pontificem (in cuius vitam moliebatur) Clemente III. Antipapa idolo

Informato, perturbare non desistentem, Gregorius denuo cum Antipapa suo anathematizatum Diabolo tradidit in interitum carnis, ut spiritus saluus fieret: & pro tradita sibi à Deo potestate process & populum sacramento præstito sanctè soluit, anno 1077. & ut Rudolpho, quem Imperatorem ipse elegerat; missus ad eum Diadema cum hac inscriptione,

Petra dedit Petro, Petrus Diadema Rudolphi.

Adhærent, sanctius imperat. Eius enim est videte, ne quid detrimenti res Christiana à Principibus patiatur. Alios etiam Monachas terruit nominis sui, & zeli uere Apostolici claritate, Capitularemque Ecclesie, & servitutem, quam à Principibus patrebatur, restituit; & à rapacibus tyrannis liberam, qui pro suo arbitrio, sacerdotia, Pontificatus & Monasteria vendebant, eisque Lupos non pastores præfiebant, felicem illam, & beatam reddidit: inimicis Crucis Christi, & Ecclesie, omnino exterminans, & ad nihilum redactis, ille feno, hic aqua, alter aere, aliis diverso violentæ mortis genere, è medio repente sublatis, ut uere deillis dici possit illud Psalmi 9. Perit memoria eorum cum sonitu, sed Dominus in æternum permanet. Nam post Chunradum, Henrici III. patrem, usque ad Interregnum illud Imperij magnum, annis fere ducentis triginta, nullus Imperatorum illorum sanctæ Ecclesie persecutorum, ex omnibus illis, qui illud victoriis, & gloriosum nomen inaniter sustentare videbantur, boscam morte obiisse legitur Henricus namque III. qui sacrilegas leges contra Ecclesiam condidit, in florenti ætate, Imperio anno nono mix exacto, immaturè obiit. Qui ei successit filius, eius nominis IIII. ab Ecclesia, quæ ei non donauerat rapiens, Imperio exulta, & iusto D 51. indicio à proprio filio captus, in carcere obiit, & omnia famam, in qua mœrore animi & extra fidelium communione continebat, & sicut olim prædictum fuerat ab Hieremia Iosachino Regi, Ecclesiam persequenti, sepulture honore cavit. Nec felicius fatum assecutus Henricus V. qui Pontifici, à quo Imperium acceperat, morem gerere tenuens, repente sine mascula prole decessit. Prædixerat enim illud Propheta David Psal. 20. de tyrannis Ecclesie loquens, cum dicebat. *Frustrum eorum de terra perdes, & semen eorum à filiis hominum.* Unde Lotharius IIII. Fridericus I. & II. inter quos fuerunt Henricus VI. Philippus, & Otto. III. hi omnes quantum proficerunt,

QQq 3 Eccle-

ecclesiasticam libertatem expugnando, nullus rerum gestarum
 ritus ignorat. Nam Lotharius, extra patriam peste rapius est,
 Fridericus I. postquam Ecclesiam euertere contenderat, à Pontifice
 Romano diris deuotus, Iordanicis aquis submersus, interiit.
 Henricus filius eius ueneno sublatus est. Philippus in propriis
 ædibus dormiens occisus: Otto ignominiose à Francis profligatus,
 & Imperio exutus, paulo post mortem inglorius obiit. Fridericus II. postquam Cardinales captiuauerat, odio habens Christi
 ministros, ab Innocentio III. excommunicatus, & Imperio priuatus,
 à proprio filio strangulatus miserè perijt. Cuius fortunę
 perti sunt, & filius Chunradus, Chunradinusque nepos, nam ille
 proprio fratre Manfredo, qui patrem ante sustulerat, venenoc
 tinctus est; iste uero Neapoli capite truncatus, hinc familia, Ekk
 siæ semper rebelli, finem imposuit. Et merito. Nam ut auctor D. Franciscus Belforestius tomo 5. historiarum tragicarum, 8. in qua
 filiorum Friderici II. & aliorum Ecclesiae, & summi Pontificis Ro
 mani persecutorum tragicum finem deplorat, mors violenta, Tu
 norum propria est; Regnorum & statuum priuatio, & exhortatio,
 rebellium S. Matris Ecclesiae castigatio; & cum vita, famili
 quoque suæ interitus, eorum qui parum fideliter, Christianorum
 terras in odium Ecclesiae, ut fecerat præfatus Fridericus II. in re
 nus infidelium tradunt, punitio, & animaduersio. Hec eis pale
 longius, apposite tamen contra quorundam peruersorum heret
 corum cauillationes. Sed non ualuit sanctissimi huius Pontificis
 gloria unquam schismatistarum scriptorum, schismaticis Impera
 ribus fauentium, calumniis obscurari, uel aliqua ex parte label
 etari; quin potius longe clarior semper redita atque illustrior, ut
 egregre proudit est ab illis, qui ab Ecclesiae catholice gremio non
 deficientes, eius acta, ut ipsi oculis uiderant, scriptis posteris res
 querunt, ut sunt Lambertus, Marianus, Bertholdus Constantiensis,
 aliquique infiniti, tum Germani, tum Itali, quibus omnibus recon
 sendis, & ijs quæ ab hereticis contra hunc sanctissimum Pontificem
 conficta erant, confutandis & reprobandis, egregiam panarium
 operam, R. P. Robertus Belarminus, societas Iesu Theologo,
 lib. 1. controversiarum, controversia de summo Pontifice. Atque
 ita fecit alius eiusdem societatis R. P. Antonius Possevius (quod
 pace tanti uiri dixerim) qui Bibliothecæ suæ selecte lib. 16. ca. 6. Ce
 tholicis legendum proponit quoddam Genealogicon Romanum, &
 peruersissimo quodam heretico homine, & auctorum sanctissimi
 huius

huius Præfulis & successorum eius, impugnatore acerrimo, compitum. Et quod maius reputo, quodque admirari satis non ualeo, eius nomen tanquam honorificum, locumque, & annum impressionis diligenter citat, ut eiusmodi liber facilius reperiatur; cū tamen (ut mea est sententia, in quam etiam deueniunt alii graues, docti, & catholici uiri) eius hominis peruersi scripta, nisi expurgatur, à Catholicorum finibus longius sint propulsanda, utpote heresis, blasphemias, & calumnias, in Deum, sanctos, Ecclesiam, Christique in terris vicarium summum Romanum Pontificem, ubique respersa, adeoque nefanda aliquando, ut etiam horrorem piiis catholicorum auribus incutiant. Excusandus tamen mihi uidetur præfatus Reuerend. Pater, quippe qui materia, quæ in suis libris explicat, mole grauatus eiusmodi scelesti dominis scripta præter titulum, legere non potuerit. Certus sum enim quod si legisset, nunquam tam peruersi nominis auctoratem citasset, cum alioquin, & in præcedentibus, & subsequentibus suis libris, diligentissime hæreticorum scripta examinet. Sed ad Gregorium nostrum redeamus, qui qualis quantusue fuerit, qui ze his ipsius, quæ animi constantia, pastoralis uigilantia, uigor, & disciplina, ac denique ceteræ uirtutes tanto culmine dignæ, in eo pontifice eniuerint, Registrum epistolarum suarum facile indicat. Qui plura cupiunt, videant Schafuaburgensem, Martinum Polonum, Godfridum Viterbiensem; Trittemium, Nauclerum, Crantzium, in Metropoli, Abbatem Urspergensem, omnes Germanos, aliasque infinitos magnæ auctoritatis uiros catholicos, à quibus hac desumpsumus.

QQq 4 Em-

Emblema II. In Piscibus figuratum.

iuxta illud

Sabbatum Domini est, et affligetis animas vestras.

Leuit. 23.

EX EIVSDEM Pontificis sinistra dependere conficiuntur perpauci pisciculi resticulo colligati, quo notatur Gregorium, maiorum, & prædecessorum suorum vestigia sequentem, ut die Sabbathi fideles ab esu carnium abstinerent præcepisse, cuīs precepti verba habentur apud Gratianum de cōfessione, distinctione quinta in hunc modum :

Quia dies Sabbati apud sanctos Patres nostros in abstinentia lebris est habitus, nos eorundem autoritatem sequentes, sub breiter admonemus, ut quicunque se Christianæ religionis partem esse desiderat, ab esu carnium eadem die (nisi maior festate interueniente, vel infirmitate impediente) ablineat.

Concilia multa celebrauit tā ad morum reformationem, quā ad schismaticorum, & simoniacorum à corpore Ecclesiæ separacionem. Primum Romæ in Ecclesia Lateranensi, an. 1074. in quo, & Presbyteris, ijsque qui sacris sunt initiati, vxores prohibita ex antiquo Ecclesiæ usu. Reliqua item Romæ ibidem, annis 1075. 1076. 1078. duo : 1079. 1080. 1081. & 1083. Boleslaum Polonie Regem regni titulo & iure pellit. Chromerus lib. 5. Boleslaum Bojemus dictum audita S. Stanislai morte anathematizat. Matthias Michelin lib. 2. c. 20. Ordinem Vallis Umbrosæ approbavit. Volater lib. 21. Officium Ecclesiasticum, à SS. Leandro, & Isidoro institutum, quod dicebatur, Mozarabum mutauit. Vaseus in Chron. Diuinum Officium in lingua Sclauonicam uerti prohibuit. Ipse in registro epist. lib. 7. epist. 11. ad Vratislauum Ducem. Ut in septimanis Paschæ, & Pentecostes, tres tantum psalmi in nocturnis decantarentur instituit. Rat. diu. lib. 6. c. 3. Multaque alia fecit, quæ longum esse recensere. Erat erat non minus doctrina quam sanctitate clarus, Script Epistolam libros xj. qui asseruantur in bibliotheca nostra S. Benedicti de Manta MSS. in membranis pulcherrimo caractere. Hi nunc primum excusi sunt Romæ in ædibus Pop. Rom. an. 1591. in fol. in 3. tom. Epistolarum Decret. Summ. Pontif. sed in illis deest liber de omnibus Decessit tandem senio decessus, & persecutionibus attritus, Salerni anno 1085. die 8. cal. Ianij, ibique sepultus est.

B. VI.